

OKÉNKO

D O F A R N O S T I

V Y D Á V Á F A R N O S T S V . V Á C L A V A V L E T O H R A D Ě

Ročník XXV.

Září 2016

číslo 9

Průrva
v mracích
je okno
které jsi otevřel pro nás

Děšť
spuštěné
žaluzie které jsi svěsil?

Kapky deště
Tvé slzy nad námi?

Padání rorýsů v usínání
Tvůj smích?

Ivan M. Jirous

Úvodem

Majetek v našich domácnostech se za posledních 20 let ztrojnásobil. Mnoho Němců bylo nadšených z Hitlera a mnoho Italů z Mussolinioho. Je možné, že u nás jsou Putin nebo Zeman oblíbenější než paní Merkelová? Co by tomu za pár let řekly naše děti? Který národ se po válce tak obrátil jako Němci? To je víc, než že je Německo nejsilnější zemí Evropské unie. Kdo je trochu vzdělaný, kdo tuto zemi navštívil, ví o její skvělé ekonomice a bohaté kultuře. Německo je naší nejbližší a nejdůležitější spojeneckou mocností, civilizovanou a svobodnou zemí. Kdo z našich politiků sahá paní Merkelové po kolena? Ti, co ji špiní, jsou buď nevzdělání, nebo jsou agenty Putina. M. Zeman nemá šlechtický původ, natož ducha; za vyvěšení rudých trenýrek se uboze mstí občanům uzavřením Matyášovy brány. Tak nejednali nacisté ani komunisté. Hrad mu nepatří, je tam na pár roků. Jen Kristus navěky. /v

EUCHARISTIE JE DĚKOVÁNÍ

V katolických kostelích najdeme obvykle tyto tři symboly: písmeno „M“ (Maria), kříž a kalich. „M“ znamená Zvěstování, tím vše veliké v lidstvu začalo a od toho se všechno odvíjí. Kříž je symbolem vrcholného úkonu lásky Ježíše jako Krista = Vyvoleného. Kalich je pak výraz touhy Ježíše po lidech. Kdo se do těchto symbolů zahloubá, neví, čemu se má podívat nejprve, nad čím víc žasnout. Je tam toho k odkrývání na celý život, ba na celou věčnost. Navrhují věnovat se Kalichu, Ježíšovu pozvání ke stolu, tedy Eucharistii; slovu, které jsme zdědili po křesťanech prvních staletí. Ukáže se nám v novém světle Zvěstování i Kříž, ožíví se naše účast na nedělní bohoslužbě. Ta pak nebude stereotypní, tedy nudná a otřelá, i když kázání takové třeba bude. Na koncilu bylo řečeno, že jádro věroučných pravd se nemění, ale postupem času že odhalujeme svatá tajemství do hloubky a umíme je tedy vyjádřit lépe, aniž bychom do omrzení papouškovali stále stejné definice zděděné ze středověku („transsubstanciace“ – sic!). Je měsíc září, začala škola, začneme tedy se školou víry!
Jan Rybář

Jenom člověk,
jež má v srdci tragédii a v hlavě komedii,
je opravdu duševně zralý.
Gilbert Keith Chesterton

Bůh tě potřebuje

Bůh potřebuje tvoje nohy,
by za nemocným mohl jít.
Bůh potřebuje tvoje ruce,
když obejmout chce, pohladit.
Bůh potřebuje tvoje oči,
se smutným aby zaplakal,
Bůh potřebuje tvoje rty,
by s veselými zas se smál.
Bůh potřebuje tvoje svaly,
pracovat chce ze všech sil,
Bůh potřebuje tvoje srdce,
aby ho láskou naplnil.
Bůh potřebuje tvoje ústa,
když pochválit chce, povzbudit,
Bůh potřebuje tvoji mysl,
když bližního chce pochopit.
Bůh potřebuje tvoji kůži,
která vnímá žár i chlad,
tvůj nos, když přivoní si k růži,
cítí vůni co má rád.
Bůh potřebuje tvoje uši,
aby mohl poslouchat.
Bůh se v tobě zas a znova
člověkem dnes touží stát.

Jan Šlachta

MANŽELSTVÍ, ZÁKON A FRANTIŠEK

Je mi 85 let, prožil jsem bohatý život jako nádeník, kněz i vězeň. Bilancuji. A tak propojuji učení Církve s životem. - Amoris laetitia, napsal papež. Začnu s Bibli. Není to jen moudrá kniha, jako jsou jiné v dějinách lidstva. V ní je odhaleno tajemství Absolutna promítnuté do lidských osudů. Slova 1. knihy Mojžíšovy „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem, podle naší podoby“ (Gen 1,26.) „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. (Gen. 1,27). Proč to tu čtyřikrát zdůrazňuje? Co to znamená „být jeho obrazem, mít jeho podobu“? Co to znamená být stvořen jako muž či jako žena? Tušíme to: muž je otcovskou tváří Boha s plnou zodpovědností za ženu i rodinu. Žena je mateřskou tváří Boha s plnou zodpovědností za kultivaci muže svým ženstvím a za zprostředkování nového života. To je tvář Stvořitele, zjevujícího se v manželství. Logicky první je mužství, otcovství. Ale de facto důležitější je ženská plodivá mateřská tvář Boha, který zplodil člověka (Duch svatý je ženský prvek v Trojici, je její završení!). Dále: muž a žena v manželství jsou podobni Bohu jednotou: „Stanou se jednou bytostí“ (Gen. 2,24; Mt 19,5.) Slovo „přilne“ ke své manželce je v originále „přilepí se“ - roztrhnout, co je slepeno, může znamenat zničení...

Učili mne velikosti tohoto vyvolení. Když použijeme pomocnou hypotézu, že by nikdo z lidí nikdy nezhrěšil a nebylo by tedy potřeba svátosti, zůstala by tu jako jediná - svátost manželství. Manželé se učí sebedarování (lásce), aby to uměli pak uplatnit směrem ke Kristu. Manželství je tak školou Budoucnosti. Svědeckým pravdivosti a jedinečnosti vět Bible (Gen. 1,26) jsme my, muži a ženy! Bible není mýtus, protože ani my nejsme mýtus. Manželství je tedy úžasné, nenahraditelné, ničím nezastupitelné. My lidé zvětšujeme, co je v Bohu jako muži a ženy... Toto tajemství mi denně otvírá oči, když potkávám muže s ženou. Proč by se měli rozvádět bezdětní, když i oni představují podobu, obraz Boží! Zatímco my mluvíme jen o vykoupení a spasení (tj. o hříchu), východní křesťanství zdůrazňuje to prvotní a pozitivní: vyvolení, povýšení, oslavení a zbožštění člověka. Amoris laetitia. Radost z lásky s sebou ovšem často vleče spoustu bolesti a smutku. Rozluky, rozvody, nevěry, zrady. Nerozlučitelnost manželství je ideál, ke kterému musíme vzhlízet, který nikdo nezpochybňuje, ale také dobře víme, že žádný ideál nemůžeme stoprocentně naplnit, protože jsme HŘÍŠNÍ!!! Nevím, zda se na tuto pravdu bere zřetel. Klérus se snaží situaci řešit. Mluví ovšem o krajině, kterou pozoruje z rychlíku - a navíc - pohledem církevního právníka. Dosavadní řešení je nedostatečné a tvrdé. Na druhém vatikánském koncilu to řekl patriarcha Maximos Saigh: „Svazujete těžká a neúnosná břemena, nakládáte je na druhé a sami se jich ani prstem netknete!“ (Mt 23,4). Mluvil ovšem do

prázdná, podobně jako papež František na synodě. A propos - právníci: kde vládne právo a spravedlnost, neexistuje odpuštění... Církevní právo je často nad evangeliem, nad tou dobrou zprávou o milosrdenství, které je bez konce! (Žalm 118, 136 aj.) Velmi citlivé otázky se řeší v kanceláři, nikoli ve zpovědnici. Ne Kristus, ale paragrafy. „Máte tvrdá srdce“, řekl papež na synodě o manželství a rodině.

Jak by asi dopadla synoda o manželství v prvotní církvi? Ta ještě nebyla zasažená spekulací. Počínaje Petrem byli v dějinách dlouho papežové ženatí. „Své manželky vedme k dobrému (...) našim dětem ať se dostane křesťanské výchovy“, píše svatý papež Klement do Korintu. (Funk 1,89-93). Možná si někdy jejich ženy „vyměnily názory“, možná někdy papežovi kluci někomu rozbili okno. Duchovní služba v církvi fungovala dle apoštola Pavla: „Církevní představený (presbyter) musí být bezúhonný, mít jednu ženu (...) musí umět dobře spravovat svůj dům a přidržovat svoje děti k poslušnosti“ (viz 1 Tim 3 a Tit 1,5-9). Konečně, vždyť Ježíš si vyvolil ženaté muže, nikoliv svobodné esény. Brzy ovšem přišli „novátoři“, drze opravující Krista: celibát - a to všem! Je pravda, že Ježíš řekl o charizmatu celibátu: „Jsou lidé (...) k manželství neschopní, protože se ho sami zřekli pro nebeské království. Kdo můžeš pochopit, pochop!“ (Mt 19,12). Jsou lidé - tedy ne všichni - ale někteří, a to výjimeční! Zákoníci to dodnes nechápou. Celibát je hrdinství, nedá se nakomandovat na celý život ani pokoušet se o to bez charizmatu od Boha. To ale neznamená, že ostatní, kteří nežijí v celibátu, nejsou schopni dobré služby v církvi - viz svěcence Felixe Davídka: žádný z těch desítek ženáčů i svobodných mu neudělal ostudu, naopak, někteří si odseděli i kriminál. Poznal jsem ženaté řeckokatolické kněze, co všechno prožili od soudruhů! Jakou věrností nám byli příkladem!

Toto exposé o kněžství mi mělo posloužit, abych prokázal výhybkáře na Kristově trati: oni chtějí zajet jiným směrem, lepším,

dokonalejším! A podobní novátoři hodili výhybku i do manželství. I oni opravují Krista. Jakoby řekl, že co Bůh spojil, člověk nemůže rozloučit. On ovšem PROSIL: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ (Mat 19,6.) A to je rozdíl! Na to stačí selský rozum: nerozlučuj, tedy nedělej to! A člověk to udělá. Zklamé, zhrěší. Splnit ideál je těžko uskutečnitelné. Máme pomoc milosti Boží, a přece stále hřešíme na všech frontách! A hřešíme těžce. Manželství zůstane jen na papíře. I před Bohem zůstane jen na papíře, když skončí to, co je v manželství podstatné. Právníci pak v dobré vůli hledají východ ze slepé uličky, hledají nedůstojně skulinky v základu manželství, jen aby vyhověli právu, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Navíc - trvá to vše dlouho a zatím postižení trpí; čekají pomoc, ne váhají milosrdenství! Církevníci sedí ve svých celnicích, zatímco lidé se valí jinudy za štěstím, po pašeráckých stezkách. Už jsou jich miliony, miliony KATOLÍKŮ! Papež by je chtěl hledat, zatoulané po horách, ale je sám... Je sice neomylný, ale kolegové jsou nejneomylnější. Při své návštěvě v Římě řekl pravoslavný patriarcha Athenagoras papeži Janovi o této otázce: „My prostě odpouštíme. U nás je nad právem milosrdenství.“ Pravoslavní s námi byli v jedné církvi 1000 let. Dodnes svěť ženaté muže, nešťastné rozvedené v tichosti oddávají po druhé. Nesou tuto tradici tedy 2000 let. Proč my se k této tradici nevrátíme? Chceme být spravedliví k požadavkům Ježíše Krista, k požadavkům Božím. Leč zatímco jsme nesmlouvaví a neblomní k lidem, kteří často neměli náboženskou výchovu, „pro domo sua“ hýříme pochopením, odpuštěním a maximální diskretností. Téma sedmkrát tabu... Najednou zavřené oči a hluché uši jinak bystrých zákoníků. Přitom se nejedná o třísky v oku, ale o trámy. Bůh nám pomáhej zbavit se pokrytectví! Sedívá je všechna teorie, zelený strom života. Děkuji za pozornost, pokud jste dočetli až sem. Co by nám tak asi poradil Pán Ježíš?

RADOST LÁSKY A ZDĚŠENÍ TEOLOGŮ

K apoštolské exhortaci Amoris laetitia

Rocco Buttiglione

Před mnoha lety jsem v jedněch francouzských novinách – myslím, že to byl „L’Aube“ – uviděl jistou karikaturu. Ználorňovala množství teologů, z nichž každý stál na svém vlastním pahorku a na obzoru vyhlížel Krista. Ježíše však našly děti v údolí. On je vzal za ruku a společně se procházeli mezi teology, kteří Jej nepoznali. Hleděli do dálí, zatímco On byl mezi nimi.

Vzpomněl jsem na tuto starou karikaturu při čtení některých komentářů k exhortaci *Amoris laetitia* a obecně k pontifikátu papeže Františka. Křesťanský lid svým *sensus fidei* ihned došel poznání a nechává se vést. Někteří „moudří“ jej chápou ztěžka, kritizují jej a stavějí do protikladu k tradici církve a zejména k jeho předchůdci Janu Pavlu II. Zdá se, že jsou zděšeni, protože nečtou v jeho textu potvrzení svých teorií, a nechce se jim vystoupit z jejich myšlenkových schémat a naslouchat překvapující novosti jeho poselství. Evangelium je vždycky nové a vždycky starobylé. Právě proto nikdy není zastaralé.

Pokusme se přečíst tu nejkontroverznější část *Amoris laetitia* očima dítěte. Je to ta, kde papež říká, že za jistých podmínek a okolností mohou někteří rozvedení a znovusezdaní přistupovat k přijímání.

Když jsem byl dítětem, učil jsem se před prvním svatým přijímáním katechismus. Byl to katechismus svatého Pia X., tedy papeže, který byl zcela určitě antimodernistou. Pamatuji si, jak vysvětloval, že k přijímání eucharistie je nezbytné, aby duše byla svobodná od smrtelného hříchu. A vysvětloval také, v čem spočívá smrtelný hřích. Hřích se stává smrtelným, když v něm spolupůsobí tři podmínky. Musí jít o špatný skutek vážně odporující morálnímu zákonu, tedy o *závažnou věc*. Pohlavní styk mimo manželství bezpochyby vážně odporuje morálnímu zákonu. Bylo tomu tak před *Amoris laetitia*, je tomu tak v *Amoris laetitia* a přirozeně i po *Amoris laetitia*. Papež nauku církve nezměnil.

Svatý Pius X. nám říká ještě něco. Kromě závažné věci musí při smrtelném hříchu spolupůsobit další dvě podmínky. Je zapotřebí *plného vědomí* špatnosti páchaného skutku. Plné vědomí znamená, že člověk je ve svědomí přesvědčen o špatnosti příslušného skutku. Pokud je ve svědomí přesvědčen, že skutek není (závažně) špatný, zůstane tento skutek materiálně špatný, ale nelze jej dotyčnému člověku přičítat jako smrtelný hřích. Kromě toho musí člověk s tímto skutkem *dobrovolně souhlasit*. To znamená, že hříšník má svobodu jednat nebo nejednat: je svobodný jednat tak či onak a nedělá z donucení či ze strachu něco, co by jinak nedělal.

Můžeme si představit okolnosti, za jakých nějaká rozvedená a znovusezdaná osoba žije v situaci těžké viny bez plného vědomí a bez dobrovolného souhlasu: Byla pokřtěna, ale nikdy nebyla doopravdy evangelizována,

povrchně uzavřela manželství a potom byla opuštěna. Spojila se s druhou osobou, která jí poskytla pomoc v těžkých chvílích a s níž jí poji upřímná láska. Tato osoba se stala dobrou matkou či otcem pro děti z prvního manželství.

Bylo by možné jim navrhnout, aby spolu žili jako bratr a sestra, ale co dělat, když to druhý nepřijme? V určitém bodě svého strastiplného života tato osoba zakusí podmanivost víry a dostane se jí opravdové evangelizace. Možná, že první manželství opravdu není platné, ale církevní soud není v dosahu anebo nejsou k dispozici důkazy neplatnosti. V příkladech však dále nepokračujme, abychom neuvízli v nekonečné kazuistice.

Co nám v těchto případech říká *Amoris laetitia*? Možná bude dobré začít tím, co apoštolská exhortace neříká. Neříká, že rozvedení znovusezdaní mohou klidně přistupovat k přijímání. Papež vybízí rozvedené znovusezdané, aby se vydali (nebo se nadále ubírali) cestou obrácení. Vybízí je, aby se ptali svého svědomí a přijali pomoc duchovního vůdce. Vybízí je, aby šli do zpovědnice, kde předloží svoji situaci. Vybízí penitenty a zpovědníky k zahájení duchovního rozlišování. Apoštolská exhortace neříká, ve kterém bodě této cesty mohou dostat rozhrěšení a přistoupit k přijímání. Neříká to, poněvadž rozmanitost situací a lidských okolností je příliš obrovská. Cesta, kterou papež nabízí rozvedeným znovusezdaným, je přesně tím, co církev nabízí všem hříšníkům: jdi se vyzpovídat a tvůj zpovědník posoudí všechny okolnosti a rozhodne, zda ti dá rozhrěšení a dovolí, abys přistupoval k přijímání nebo ne.

Je jisté, že penitent, pokud manželství nebylo neplatné, žije v objektivní situaci hříchu. Je však třeba zjistit, zda nese plnou subjektivní odpovědnost za vinu. Proto jde ke zpovědi. Někteří tvrdí, že papež těmito výroky odporuje velkému tažení Jana Pavla II. proti subjektivismu v etice. Tomuto úsilí je věnována encyklika *Veritatis splendor*. Etický subjektivismus říká, že dobro či zlo lidského skutku závisí na úmyslu toho, kdo jej vykonal. Jediné, co je podle etického subjektivismu samo o sobě na světě dobré, je tedy dobrá vůle. Proto se prý při posuzování skutku mají brát v úvahu důsledky chťené tím, kdo jej vykonal. Každý skutek může být z hlediska této etiky dobrý nebo špatný podle okolností, které jej doprovázejí. Papež František nám však v dokonalém souladu se svým předchůdcem říká, že některé skutky jsou samy o sobě zlé (například cizoložství) nezávisle na okolnostech, které je provázejí, a rovněž na úmyslech toho, kdo je koná. Svato Jan Pavel II. však také nikdy nepochyboval o tom, že okolnosti ovlivňují mravní hodnotu skutku toho, kdo jej vykonal, a podmiňují větší či menší odpovědnost za objektivně špatný skutek, kterého se dopustil. Žádná okolnost nemůže učinit dobrým skutek, který je vnitřně špatný, avšak okolnosti mohou zvětšit nebo zmenšit morální odpovědnost toho, kdo se jej dopustil. Právě o tom mluví papež František v *Amoris laetitia*. V tomto dokumentu se nevyskytuje

žádná situační etika, nýbrž klasická tomistická rovnováha, která rozlišuje mezi úsudkem o skutku a úsudkem o tom, kdo jej vykonal, přičemž se hodnotí polehčující či přitěžující okolnosti.

Jiní kritici kladou do přímého protikladu *Familiaris consortio* (č.84) a *Amoris laetitia* (č. 305 a vyhlášenou poznámku č.351). Svato Jan Pavel II. říká, že rozvedení znovusezdaní nemohou přijímat eucharistii, zatímco papež František říká, že v některých případech mohou. Copak to není protičeňení?!

Zkusme si zmíněný text přečíst pozorně. Kdysi byli rozvedení znovusezdaní exkomunikováni a vyloučeni z života církve. Novým *Kodexem kanonického práva* a exhortací *Familiaris consortio* byla tato exkomunikace odstraněna a dotyční jsou povzbuzováni k účasti na životě církve a ke křesťanské výchově svých dětí. To bylo mimořádně odvážné rozhodnutí, které představuje zlom ve staleté tradici. *Familiaris consortio* nám však říká, že rozvedení znovusezdaní nemohou přistupovat ke svátostem. Důvodem je fakt, že veřejně žijí ve stavu hříchu, a proto je nutné nepůsobit pohoršení. Tyto důvody jsou tak silné, že se zdá zbytečné prověřovat eventuální polehčující okolnosti.

Papež František nám nyní říká, že tuto prověrku je třeba podstoupit. Právě v tom spočívá rozdíl mezi *Familiaris consortio* a *Amoris laetitia*. Je nepochybné, že rozvedená znovusezdaná osoba se nachází objektivně ve stavu těžkého hříchu; papež František ji nepřipouští k přijímání, nýbrž ke zpovědi, jako všechny hříšníky. Tam předloží eventuální polehčující okolnosti a uslyší, zda a za jakých okolností může přijmout rozhrěšení.

Svato Jan Pavel II. a papež František zajisté neříkají totéž, ale neprotičeňí si, pokud jde o teologii manželství. Používají však odlišným způsobem a v odlišných situacích moc rozsvazovat a svazovat, kterou Bůh světil Petrovi nástupci. K lepšímu porozumění tomuto bodu si odpovíme na tuto otázku: existuje rozdíl mezi papeži, kteří exkomunikovali rozvedené a znovusezdané, a svatým Janem Pavlem II., který tuto exkomunikaci sňal?

Předchozí papežové si byli vždycky vědomi toho, že někteří rozvedení znovusezdaní mohli být v milosti Boží v důsledku různých polehčujících okolností. Dobře věděli, že posledním soudcem je pouze Bůh. Kladli však důraz na exkomunikaci, aby v povědomí lidu posílili pravdu o nerozlučnosti manželství. Byla to legitimní pastorační strategie ve společnosti minulých století. Rozvod byl výjimkou, rozvedených znovusezdaných bylo málo a bolestným odloučením od eucharistie i těch, kteří by ji ve skutečnosti mohli přijmout, byla hájena víra lidu.

Nyní je rozvod masovým zjevem, který hrozí masovým odpadem od víry, pokud rozvedení znovusezdaní opustí církve a nebudou svoje děti křesťansky vychovávat. Společnost už není homogenní, nýbrž tekutá.

pokračování na str. 4

pokračování ze str. 3

Počet rozvedených je velmi vysoký a samozřejmě se velmi zvýšil počet těch, kteří se nacházejí v „neregulární“ situaci, ale subjektivně mohou být v milosti Boží. Je nezbytné vyvinout novou pastorační strategii. Proto papežové změnili nikoli Boží zákon, nýbrž lidské zákony, které jej nutně doprovázejí, protože církev je lidské a viditelné společenství.

Přináší toto nové pravidlo nějaká rizika? Zajiště. Existuje riziko, že někteří budou přistupovat svatokrátězně k přijímání, aniž by byli ve stavu milosti? Pokud tak činí, jedí a pijí si odsouzení.

Nepronášelo však staré pravidlo také určitá rizika? Neexistovalo nebezpečí, že některým (či mnohým) hrozila záhuba, protože byli ponecháni bez svátostné opory, na kterou měli právo? Je úkolem biskupských konferencí jednotlivých zemí, každého biskupa a v poslední každého jednotlivého věřícího přijmout vhodná opatření, aby byl maximalizován přínos tohoto pastoračního kursu, a minimalizováno riziko, které obnáší. Podobnost o skrytých hřivnách nás učí přijímat toto riziko s důvěrou v milosrdenství.

Radio Vaticana

z deníku L'Osservatore Romano 20.7. 2016

NEVHODNÉ KLIMA

Byli jste někdy v soudní budově, kde se to hemží soudci, právníky, prokurátory, obhájci a obžalovanými? Nebo v kancelářích advokátů či notářů? Nebo v prostředí vyšetřoven? Byl by výsměch umístit tam nápis „milosrdenství“...

V katolické církvi je mnoho tisíc doktorů teologie. Domnívali bychom se, že promují z věrouky, morálky, biblických věd, z církevních dějin, z liturgie nebo psychologie. Chyba lávky! Téměř 80 % jsou doktoři církevního práva. Otevřete katalog kterékoliv diecéze a hned naleznete rubriku „církevní soud“ a seznam soudců, přísedících, promotorů, obhájců, soudních znalců, advokátů a notářů. Každý kněz vlastní Kodex církevního práva a skrze tento Kodex se dívá na každého příchozího do kanceláře nebo do zповědnice. Může ten příchozí plakat hořce nad hříchy, nebo u kněze hledat víru v Krista - přece jen první myšlenka kněze patří paragrafům - co je třeba u toho člověka právně „ošetřit“.

Je tohle vhodné prostředí milosrdenství? Je v naší církvi klima pro stavbu Bran milosrdenství? Kolik jen já znám za svůj dlouhý život lidí, kteří od nás odcházeli s pláčem, zklamáním ... Co říkal Ježíš učitelům a vykladačům Zákona? Rád bych slyšel, co by říkal dnes.

Jan Rybář

CO MŮŽE ČECHŮM ŘÍCI JEDNA ALBÁNKA

Ladislav Heryán

Matka Tereza, dnes papežem Františkem prohlášená za svatou, je světicí stejně nepohodlnou v naší době, jako byla tehdy, kdy se ujala prvního kalkatského umírajícího hinduisty. Její sestry po celém světě se dále ujímají hinduistů, muslimů, křesťanů, ateistů i vši další Boží čeládky.

Ústředním inspiračním textem jejího života bylo Ježíšovo podobství z 25. kapitoly Matoušova evangelia. Ježíš zde o sobě říká: „Pojďte, požehnaní, neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou,“ a pokračuje, „cokoli z toho jste udělali jednomu z těchto mých neopatrných bratří, mně jste učinili.“

Jako Ježíš ve své době, i Matka Tereza svým indickým vystoupením atakovala společenský řád. Ježíšovou i její absolutní prioritou byl nejchudší člověk jako obraz Boží, jako dítě Boží. Odmítla logiku, podle níž je pozemský život člověka jen příležitostí k lepšímu životu po smrti, a čím ubozeji zemře, tím to pro něj v příštím životě bude lepší. Její činnost byla nábožensko-společenskou výzvou hinduistické společnosti, stejně jako jí jsou její

DŮVĚRA

Pro mne zatím zřejmě nejzajímavější pasáž z knihy C.S.Lewis Svědectví o zármutku, v níž se vyrovnává se smrtí své manželky:

„Vždycky jsem se uměl modlit za jiné zemřelé a s jistou dávkou důvěry to dokážu ještě dnes. Ale když se snažím modlit za H., nejde mi to. Přepadá mě zmatek a úžas. Mám příšerný pocit neskutečnosti, jako bych mluvil do

sestry všem společností, ve kterých pracuji (i u nás jsem na jejich adresu slyšel kritiku a pomluvy). Její sestry, byť se to tak zvenku jeví, nekonají sociální práci, jejich cílem není „starat se o chudé“. Jejich cílem je ty nejchudší ve společnosti vyhledat a svou činností a přítomností jim ukazovat, že právě oni jsou preferovaným objektem Boží lásky.

Je častým jevem v západní společnosti, jako je naše, že lidé „milují chudobu, ale štítí se chudého“. Je snadnější dát sestrám tisícovku „na bezdomovce“, ale konkrétního člověka na ulici potom obejít nebo si v tramvaji odsednout. Stalo se zvykem myslet si, že se „o ně přece starají sestry“, že se „má postarat stát“. Ostatně, „bezdomovci si za to stejně mohou sami“, nebo, případně, „život na ulici je jejich volba“ (dvě nejobecnější lži).

Sestry si to nemyslí, a nemyslela si to ani Matka Tereza. Slyší Ježíše, který na kříži křičí „Žíznil!“ (a pod každým křížem ve svých domech to sestry mají napsáno). Je příznačné, že Matka Tereza je svatořečena v době, kdy je celý svět v pohybu. Ježíš ve výše citovaném evangelním textu říká „byl jsem na cestách, a ujali jste se mne“, řecky „byl jsem xenos“, cizinec. Jak je ale potom možné, že je právě naše česká „křesťanská“ kultura tak xenofobní?

Světcí, ti jediní skuteční umělci života, nás smrtelníky především učí, abychom se - chceme-li vydávat naši evropskou kulturu za křesťanskou - na svět kolem sebe znovu a znovu dívali Ježíšovými očima, znovu a znovu zkoušeli jeho evangelium brát vážně. Evangelium není šaríja, právo, podle kterého by měla fungovat společnost. Je návodem k osobní proměně konkrétního člověka, díky kterému může i společnost být lidštější a skutečně takovou, za kterou se chce vydávat. Jedním z takových příkladů je pro mne Angela Merkel. 4.9.2016

prázdná o něčem, co neexistuje.

Důvod tohoto rozdílu je dost jasný. Nikdy totiž nevíte, do jaké míry něčemu opravdu věříte - dokud se pro vás pravdivost nebo lživost té věci nestane otázkou života a smrti. Je snadné říci: „Věřím, že ten provaz je silný a pevný,“ když jím chcete pouze převázat krabici. Ale co kdybyste se na něj měli pověsit nad propast? Neobjevíte teprve tehdy, nakolik provazu doopravdy důvěřujete? A s lidmi je tomu právě tak. Celá léta jsem byl schopen tvrdit, že v pana B. R. mám naprostou důvěru. A pak jsem se v určitém okamžiku musel rozhodnout, zda se mu mám, nebo nemám svěřit s jistým opravdu závažným tajemstvím. To vrhlo zcela nové světlo na postoj, který jsem nazýval svou „důvěrou“ v něj. Zjistil jsem, že k němu vlastně žádnou nechovám. Pouze skutečné nebezpečí prověří opravdovost našeho přesvědčení. Zdá se, že víra - alespoň jsem to za víru považoval - která mi umožňuje modlit se za jiné, mi připadá pevná jedině proto, že jsem se nikdy opravdově a zoufale nestaral o to, zda existují nebo ne. A přece jsem si myslíval, že mi na tom záleží.“

Martin Vaňáč, teolog, vdovec

PRO TEBE BYL STVOŘEN SVĚT,

říká Bůh každému z nás

Bůh slouží nám, ne my jemu. Každý den nás Bůh i druzí lidé obdarovávají větším množstvím pozorností, než si všímáme.

Je příjemné vědět, že někomu na nás záleží a že nás obdarovává. Poznání nás to. Učíme se na to odpovídat dobrořečením: poděkováním, pochvalou, oceněním.

V rodině si večer obvykle společně vypravujeme, co nás potkalo pěkného, čím nás druzí potěšili, jakou pozornost nám někdo prokázal, co dobrého udělaly děti. Pro ně je důležité vidět, jak táta oceňuje maminku a děkuje jí a maminka pochválí tátu.

Potkávají nás také věci nepěkné - ty se do nás výrazně vtisknou - tím více je třeba si všimnout toho dobrého. Abychom byli spravedliví a mohl nás těšit život.

Za všechno dobré také děkujeme Bohu. V neděli mu přicházíme poděkovat společně.

A Bůh se pokaždé velkoryse projevuje - znovu nás obdarovává a zve ke společnému slavení.

Na každou oslavu se připravujeme, chceme druhému poděkovat za to, kým pro nás je. I malé děti učíme popřát oslavenci.

Abychom prohlubovali naše umění společného slavení v kostele, přicházíme s pastorační radou s návrhem - zapojit k našemu slavení bohoslužeb děti.

Máme pro vás připravené barevné lístky, na které napíšete - nejlépe v sobotu, když se připravujete na bohoslužbu - za co přicházíte Bohu poděkovat. Děti si v kostele lístky vyzvednou a příští neděli je přinesou k oltáři v průvodu s chlebem a vínem.

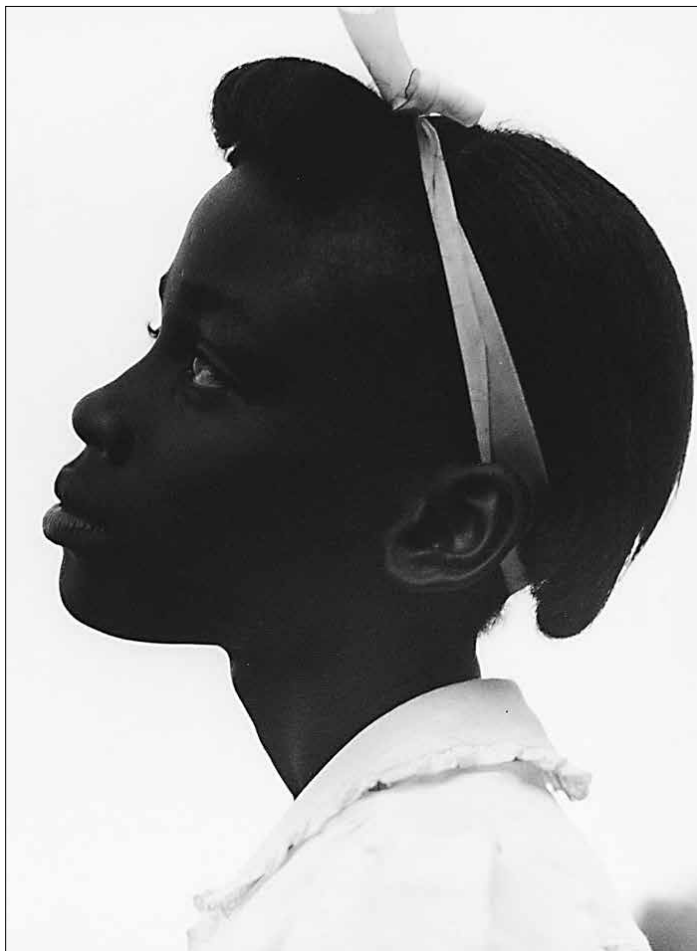
Při bohoslužbě kněz vyzývá shromáždění: „Modleme se ...“ - každý dostáváme prostor k osobní modlitbě. Nevyužit této možnosti by bylo škoda. Ale pokud nejsem připraven, není snadné a ani uctivé si něco honem vymýšlet. Slavíme-li nějakou slavnost, narozeniny nebo svátek, také si připravíme svou řeč, své blahopřání. Bůh si teprve zaslouží pozorné a inteligentní poděkování.

Každý si můžeme po výzvě: „Modleme se ...“ v duchu říci k Bohu svou modlitbu (třeba tu, kterou jsme si napsali).

Vás, kteří děti nemáte, prosíme, abyste si také v kostele lístek vzali a popsaný ho po přímluvách dali některému děcku, aby ho přineslo k oltáři.

Děti tak uvidí, že se na společné slavení připravujeme.

Václav Vacek

NEECHTE TERORISTY VÍTĚZIT: JAK BOJOVAT S TÍM, O CO JIM JDE PŘEDEVŠÍM?

Pro teroristy je vraždění prostředek, nikoli cíl. Jde jim především o to, aby v lidech vyvolali strach. A skoro to vypadá, že se jim za poslední rok po sérii útoků v Evropě daří. Evropané jsou stále víc znepokojeni a podezřívají, a to je pochopitelné. Pokud ale chceme zůstat racionální a zachovat své životní zvyky, nesmíme strachu podlehnout. Jak s ním ale bojovat? Lidská bytost od věků žije se strachem a naslouchá mu, neboť jde o psychickou obranu před reálným nebezpečím. Zhodnotit objektivně rizika tváří v tvář strachu vyvolanému nepředvídatelnými atentáty je psychicky náročný úkol.

Když se traumatické události opakují, když se týkají lidí, které považujeme za bytosti jako jsme my, pak se zvládání strachu stává obtížnější i z neurobiologických příčin. Aktivují se totiž specifické oblasti mozku, jako je amygdala nebo hipokampus.

Aktivují se také mediální části prefrontální kůry, která nám umožňuje racionálně uvažovat a která hraje roli v chápání strachu, ale ještě více v jeho překonávání.

Dokázat zachovat racionální postoj může být namáhavé, ale je to možné: stačí si připomenout, že počet obětí teroristických útoků je velmi zdůrazňován oproti jiným příčinám smrti. Může se to zdát cynické, ale je to tak.

I v zemích, které jsou zachváceny terorismem, jako je například Izrael, se počet týdenních

obětí terorismu téměř nikdy nepřiblížil počtu obětí dopravních nehod. Je také velmi rozdílná psychická reakce těch, kteří byli nějakým způsobem vystaveni traumatické události, a těch, kdo se o ní dozvídají prostřednictvím médií. Ti tvoří většinu populace.

Několik pravidel, která mohou pomoci občanům i úřadům pokusit se zmírnit psychologické efekty teroristických činů.

1. Oddělme strach od reálného nebezpečí. Snažme se uvědomit si, jak prezentují teroristické činy média a jaké je reálné nebezpečí pro jednotlivce.

2. Vraťme se co nejrychleji k normálnímu životu.

3. Neustupujme strachu. Hlavním cílem teroristických útoků je vyvolat strach. Je pak na vládách a zodpovědných činitelích, aby chránili veřejnost před strachem, nejen před reálným nebezpečím.

4. Je možné, že se ve chvílích těsně po tragické události projeví některé formy úzkosti, zejména somatické, jako jsou problémy se spaním či s kardiovaskulárním systémem. Lépe než sahat po lécích je omezit sledování médií. Tím snížíme nebezpečí, že si přivedeme posttraumatický stres, který může postihnout i toho, kdo nebyl přímo vystaven traumatické události, ale jen opakovanému působení médií.

5. Uvědomme si, že cigarety a přílišné holdování alkoholu představují pro jednotlivce mnohem vyšší ohrožení zdraví než terorismus.

6. Osamocení lidé by měli hledat psychickou oporu, ať už u sociálních služeb nebo u církevních společenství.

7. Zabraňme tomu, aby byly děti příliš vystaveny informacím o teroristických činech.

8. Zvýšme svou bdělost vůči situacím, které mohou být podezřelé a které by měly být oznámeny policii a úřadům.

9. Instituce by měly v případě vyhlášení poplachy jasně definovat typ hrozby, označit místo, které je ohroženo, a obyvatele informovat o tom, co mohou sami učinit.

10. Když instituce usoudí, že hrozba pominula, měla by to pokud možno jasně oznámit.

magazín www.tiscali.cz/23.7.2016

AKTUALITY

V neděli 18. září jsem služebně mimo farnost. Bohoslužby nebudou jako obvykle, jen v 18 h. bude bohoslužba v kostele sv. Václava.

Bohoslužby pro děti - každou středu v kunčickém kostele v 17.30 hod.

Biblické hodiny - od října každý čtvrtek v 19 hod. v kostele sv. Václava.

Náboženství pro mládež, od 8. třídy výše - začíná od října každý pátek na faře od 20. hod.

Vyučování náboženství - začne v pondělí 19. září. Rozvrh je uveden v kostelích a na web. farních stránkách. Vážení rodiče, prosím, občas se podívejte do sešitů nebo pracovních listů, mluvíte s dětmi o tom, co probíráme. Kdykoliv se můžete přijít do hodiny podívat. Oznamte mi to předem. Hlavně na Orlici, kde není učebna moc velká, abychom se tam všichni vešli. *Jana Skalická*

Svatováclavskou slavnost slavíme ve středu 28. září. V kostele sv. Václava bohoslužba, zpívá sbor Familia Cantorum 11 hod. oběd na terase 12.30 h. vystoupení ZUŠ 14 hod. divadlo "Perníková chaloupka" 15 hod. hudební skupina Smile back 16 hod. folková skupina Žalozpěv 17 hod. Po celé odpoledne hry pro děti, tombola, bohaté občerstvení. Za nepříznivého počasí bude kulturní program v kostele. Vstupné dobrovolné.

Česká křesťanská akademie v Letohradě pořádá 21. září přednášku Václava Hubingera: „Turecko včera a dnes“ v evangelickém kostele v 19:30 h. Vstupné dobrovolné.

Státní svátek 28. října - Den vzniku samostatného Československého státu - při eku-
menické bohoslužbě v neděli 30. října v 17 hod. v kostele sv. Václava v Letohradě si připomeneme význam svobodného státu.

Slavnosti výročí posvěcení kostela

Mistrovice a Červená	2. října
Lukavice	9. října
Letohrad a Kunčice	16. října
Orlice a Šedivec	30. října

Film **Učitelka** - Letohrad, Dům kultury 14.9. v 19:30 hod. Vstupné 60 Kč.

Prohlídka Kopečku

V neděli 9. října v 15 hod. vás zveme na prohlídku „Kopečku“, už by měla být hotová omítka kaple.

Prátelství Boha křtem přijal

10.7. Anna Vilímová
Filip Baláš

Lásku, úctu a věrnost si slíbili

23.7. Vojtěch Náhlík a Zdislava Paďourová
27.8. Ondřej Kaválek a Lucie Matyášová

Ke vzkříšení jsme provodili

13.7. Marii Karlíčkovou 74 let
19.7. Františka Motyčku 71 let
26.7. Marii Jandovou 88 let
12.8. Hanu a Bohumila Krejsovi 73 a 74 let
13.8. Zdeňka Drasticha 67 let
19.8. Čeňka Peltana 85 let

ZPRÁVY Z CHARITY

Oblastní charita Ústí n.O. vás srdečně zve na **DEN CHARITY** v pátek **16.9. od 14:30 h. v DPS sv. Kryštofa v Ústí n.O. - Kerharticích Program:**

15 h. - vystoupení dětí ze ZŠ Ústí n.O.
16 h. - Velká cirkusová pohádka - Kejklířské divadlo Vojty Vrtka
17.30 h. - Šedousbend hraje k poslechu i tanci
Po celé odpoledne možnost prohlídky vybraných nájemních bytů, bylinkové zahrádky, občerstvení zajištěno.
Více informací na www.uo.charita.cz

Charita ČR poskytuje materiální a zdravotnickou pomoc uprchlíkům v Aténách.

Z pověření Charity ČR doručila Diecézní charita Brno od ledna letošního roku do Řecka 17 tun materiální pomoci pro uprchlické tábory. Hlavním příjemcem pomoci je partnerská organizace Charita Řecko, největší sociální klinika v Aténách (Metropolitan Community Clinic Helliniko) a zdravotnická organizace Fair planet. Ve spolupráci s poslední ze zmíněných organizací Charita také začala vysílat studenty Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně na pomoc uprchlíkům v Aténách.

Přestože základním posláním Charity ČR je poskytování sociálních služeb lidem v nouzi v tuzemsku, s integrací uprchlíků a cizinců má již dlouholetou zkušenost. Humanitární pomoc v rámci současné uprchlické krize poskytuje Charita od září 2015 na celé Balkánské trase. Doposud krátkodobě působila v Maďarsku, Chorvatsku, Srbsku a Makedonii, dlouhodoběji ve Slovinsku a nyní v Řecku. Celkově do této pomoci investovala více než milion korun, doručila 300 tun materiální pomoci a vyslala do krizových míst na hranicích přes 100 pracovníků a dobrovolníků. Materiální pomoc, kterou Charita dodala do Řecka během letošního roku, zahrnovala zejména trvanlivé potraviny, obuv, ošacení, hygienické potřeby, dětské pleny a kojenecké

mléko. Díky zásobám z České republiky může řecká Charita a její pobočka v Aténách denně poskytnout uprchlíkům nejméně 400 porcí vařeného jídla. Mimo to připravila pro migranty šatník, dětský koutek a hygienický servis. Druhou část humanitárních balíčků tvořil zdravotnický materiál a léky.

Kromě zmíněných zásilek pomáhají situaci zvládnout také čeští studenti medicíny a ošetřovatelství. Jejich působení v ordinaci uprchlického tábora v Helliniko je konkrétním naplněním nedávno podepsané memoranda o spolupráci mezi Diecézní charitou Brno a Masarykovou univerzitou.

(z tiskové zprávy CHČR z 15.7.2016)

HLEDÁME UBYTOVÁNÍ PRO CIZINCE

Charita poskytuje převážnou část svých služeb občanům ČR, ale od svých začátků v 90. letech pracuje také s cizinci. Integrovaní centrum při Diecézní charitě Hradec Králové pomáhá cizincům, kteří utekli ze své vlasti před válkou a nepříznivými životními podmínkami a chtějí se usadit v České republice - pomáhá jim najít bydlení, práci, školy pro děti, lékaře, s výukou češtiny atd.

V současné době hledají pracovníci Integrovaného centra pro své klienty bydlení. Ačkoli většinou tito lidé sami chtějí do větších měst, protože tam je více možností zaměstnání a menší jazyková bariéra, budou rádi za jakoukoli nabídku. Jedná se o lidi, kteří **chtějí zůstat v České republice, mají vyřízenou dokumentaci k pobytu** a čekají, až se pro ně najde bydlení.

S případnými tipy na možnosti trvalejšího bydlení /např. ve spolupráci s obcí/ se můžete obrátit na tel. 465 621 281 nebo 739 383 598.

ČLOVĚK NIC NEDOSTANE JEN TAK...

Jednou z oblastí poradenství v občanské poradně je ochrana spotřebitelů. Obrátila se na nás klientka, která se zúčastnila předváděcí akce:

Paní O. telefonovali že obdrží poukázku na vyzvednutí výhry, protože byla vylosovaná z odpovědí v anketě. Výhru si měla vyzvednout v Kulturním domě v Ústí n.O. poté, co si vyslechne přednášku o zahradní technice. Po přednášce však následovala prezentace a video o parním čističi. Paní O. byla „náhodně“ vylosovaná a vyhrála slevu 50.000 Kč na předváděný parní čistič. Cena tohoto parního čističe však byla 80.000 Kč. Aby mohla paní výhru uplatnit, a k tomu ještě dostat nádobí jako „dárek“, musela rozdíl doplatit. Zvažovala tedy, zda chce výhru vůbec převzít a zda parní čistič i darované nádobí upotřebí. Pořadatelé však na paní O. naléhali, až pod tlakem kupní smlouvu podepsala. Chtěli po ní 30.000 Kč. Paní však u sebe neměla tolik peněz v hotovosti. Aby mohla rozdíl doplatit, pořadatelé ji velice ochotně zavezli do banky. A tak si z přednášky o zahradní technice odvážela parní čistič a nádobí. Doma si paní O. vše důkladně rozmyslela, usoudila, že zboží nevyužije, a proto se rozhodla od smlouvy odstoupit. Pisemné odstoupení od kupní smlouvy nikdo nepřevzal, vrátilo se zpět. A protože se jí nepovedlo prodávajícího

OHLÉDNUTÍ ZA OSLAVOU

27. srpna jsme s panem farářem Vackem oslavili na kunčickém hřišti jeho 70. narozeniny. Bylo to krásné odpoledne s mnoha obdarováními, kterými dávali gratulanti na jeho svůj vztah k oslavenci – od toho, že přišli na oslavu, přes pečení, vaření, obsluhování a vytvoření nabitého kulturního programu až po dary květinové, tekuté či jinak hmotné... Děkujeme za pozvání, Václave, a děkujeme všem, kdo se podíleli na průběhu celé akce. Jako malou vzpomínku a na přání pobavených farníků otiskujeme texty písniček, které tam jubilantovi zpívaly malé děti se svými rodiči na všeobecně známé nápěvy.

PÍSEŇ K VÁCLAVOVÝM NAROZENINÁM

1. Hosana

Václav, Václav, duchovní toť vůdce náš.
Václav, Václav, učí náš svůj otčenáš.
Narození slaví, popřejme mu zdraví, on je pro nás pravý guru, tududududu tudu.

Sláva, sláva, sláva tvému kázání.
Délkou, šířkou některým hrůzu nahání.
Není zamazaný, ani namazaný, ale pomazaný guru, tududududu tudu.

2. Kdo mě z pout mých

Kdo miluje nejvíc osly,
ale ne ty v lavicích,

cyklostezkou razí s oslem,
budi úsměv na lících?

Je to Václav, zvířát miláček,
je fanda veliký,
zatím Jana peče doma
k obědu mu králíky.

3. Jak úžasná

Jak úžasná musí ta Jana být,
že přišla k nám Václava ošatit,
koupila novou vkusnou košili,
cítí se v ní skvěle už po chvilí.

Když potká nás, svůj klobouk pozvedne,
nejedna z dam s ruměncem podlehne,
svým šarmem naráz všechny okouzlí,
náladu v nás křesťanskou probouzí.

4. Půjdem spolu do Betléma

Zítřejší půjde svojí cestou,
díky ranní, po snídani na mši uhání.
Letohrad, Kopeček, Mistrovíicee, Lukavice,
Šediivec, Červeená, Orlicee ii Kunčice.
A když začnou pliskalice,
rukavice i čepice tělo zachrání.

5. Litanie

Milý Václave, pro nás už svatý,
zdraví a štěstí ti vyprošujeme, i vyšší platy.
Svatého Ducha přízeň, žádnou duchovní žízeň.
Ať je nás stále dosti a jsme ti ku radosti. Amen.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme paní starostce Iloně Severové a lukavickému zastupitelstvu za opravu zdi okolo kostela. Farnost by nebyla schopna opravu finálně zvládnout. Lukavičtí vědí, že kostel je také bohatstvím obce a každá pěkná stavba obec zkrášluje.

Pánům Alfrédu Strejčkovi a Františku Derflerovi děkujeme za jejich pořad „Hold císaři a králi Karlu IV.“

Děkujeme hasičům a všem, kteří připravili Kunčickou pouť. Vydářila se jako vždy. /v

PODĚKOVÁNÍ ZA OSLAVU

Děkuji Vám za přání a dárky k mým sedmdesátinám.

Děkuji vám, kteří jste připravili vydařenou oslavu na hasičském hřišti na Kunčicích. Ani nejsem schopen vyjmenovat všechny, kteří se na tom podíleli. Slavení je důležité, je-li co slavit. Každou slavnost předchází nějaké práce, nejen práce ke slavení. Je mi ctí, že jsem mohl 26 let společně s vámi hledat boží království a budovat je. Bez Boha a jeden bez druhého bychom nedošli tak daleko. Je možné, že spolu ještě nějaký čas půjdeme. Čím jsme starší, tím víc vážíme slova: „Nauč nás, Pane, počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“

(Ž 90:12)

Děkuji Vám za vše, čím jste mě kdykoliv obdarovali.

Václav Vacek

STÍNÁNÍ BERANA NA KUNČICÍCH

Už jste možná slyšeli o tom, že kunčičtí hasiči v letošním roce při příležitosti oslav 125 let hasičského sboru obnoví tradici „Stínání berana“. Tato akce se na Kunčicích konala naposledy v r. 1966. Dříve byla po Evropě velice rozšířena, dnes se udržuje v různých provedeních už pouze na několika málo místech v republice. Někde stínají kohouta, jinde je tato slavnost spojena s hody a veselí. Dříve byl beran obětován jako poděkování za dobrou úrodu, případně prosbu o úrodu následující. Na začátku 20. stol. se od popravy odsouzeného živého berana postupně ustoupilo, nějak to musíme zařídit ... uvidíme.

V sobotu 15. října navečer bude v kostele sv. Kateřiny na Kunčicích slavnostní posvícenská mše sv. V neděli 16.10. pak program zahájíme ve 13 hodin průvodem s hudbou od autobusové zastávky U Mostu směrem ke hřišti pod kunčickým kostelem. U prodejny Konzumu budou krátké ukázky činností, které hasiči nebo spolek Kampelička v průběhu roku na Kunčicích pořádají a poté se průvod přesune na hřiště, kde proběhne zábavnou formou soud s beranem. O veselí i vážné příhody, zapříčiněné beranem, nebylo v uplynulém období na Kunčicích nouze, a tak se máte na co těšit. Program ukončíme ukázkou lidových tanců a drezúrou koní, chystá se malé překvapení. O rozsahu této slavnosti, kterou bychom bez podpory Kampeličky z.s., města Letohrad, Pardubického kraje a dalších nemohli uspořádat, svědčí počet vystupujících, kterých bude pouze z Kunčic téměř 80. Věříme, že akce ožije v pamětech starších účastníků a povzbudí novou generaci k jejímu opakování i v budoucnu. Zveme vás na tuto i v celé republice téměř ojedinělou ukázkou staré tradice a chtěli bychom, abyste spolu s námi strávili příjemné podzimní odpoledne. Bližší informace naleznete na stránkách www.kuncice.eu.

Pepa Karel

JAK VĚŘIT?

Sedí vedle mě na dětské autosedačce v autě a mudruje. Šestiletý kluk. Odjíždíme z Letohradu, občas tam jedeme na mši. Pan farář Václav Vacek umí vždy zaujmout. Na mši se zpívá a atmosféra v kostele je vždy přátelská. To společenství lidí dobré vůle mě vždy rozruší. Mám pocit, že po té mši jsem na nějaký čas lepší nebo se o to alespoň pokouším. Nějak dlouho ten malý človíček vedle mě mlčí. Najednou z něj vypadne: „Tomu Buchovi nevěř, táto!“

Chvilí mi trvá, než pochopím, co řekl.

„Proč?“ ptám se.

„Já jsem se mockrát modlil a něco jsem si přál a Bůh mi nikdy nic nesplnil,“ řekl.

Oba dlouho mlčíme. Čekám, co řekne dál. Nevypadá to, že by chtěl něco dodat.

„Cos po něm chtěl?“ ptám se.

„Chtěl jsem se setkat s nějakým slavným zpěvákem a také žít v největším lese na světě.“

„Jenom to a nic jiného?“

„Také být v nějakém časopise jako ty,“ dodal.

„A jak ses modlil, vždyť to ani pořádně neumíš?“

„Sepjal jsem ruce a řekl: „Buchu chci...“ a zopakoval svá přání.

Jen dítě umí být tak upřímné.

„Musíš se naučit modlit,“ radím mu. „Víš, že když někdo vysílá vysílačkou, dlouho se to učí. Já jsem se musel naučit v polské námořní škole morseovku,“ vysvětluji mu celý systém dorozumívání rádiem. „Vidíš a to jsem vysílal jenom nějakým kamarádům, a ty chceš vysílat svoje prosby Bohu a modlit (vysílat) ses nenaučil. Kdybys uměl alespoň Otčenáš, třeba by se ti to podařilo.“

Po dlouhém přemýšlení připustil, že na mých argumentech něco je.

Vyprávím mu o 2000 letech křesťanství. Nejvíce ho překvapí, že i ten, kdo v Boha nevěří, je stejně součástí naší křesťanské kultury.

„Nemusíš se modlit jako jiní, můžeš si vymyslet svoje vlastní modlitby.“

Tváří se teď tajemně a už o tom nechce mluvit. Já ale vím, že jeho vysílač i přijímač jsou v pořádku.

Rudolf Krautschneider

NENÍ LEHČÍ BÝT ADVENTISTOU?

Sedíme na terase v Krkonoších s rekreanty katolíky. Je letní teplý večer. Když pozvedneme zrak, vidíme scenérii lesů a hor, kdesi v pozadí Sněžka. Měli bychom chválit Pána za to, že tvoříme společenství, nejsme navzájem „cizinci“, žijeme v zemi bez tajfunů, zemětřesení a tsunami... Ale my máme jiná témata! Má se vrátit do liturgie latina? Má se kněz zase obrátit ke zdi? Má se opět klečat při přijímání? A pak se debata prodlouží skoro na dvě hodiny. Jak je to důstojné, když kněz nosí kleriku! Nestydí se za svou víru, dává příklad ostatním. Před několika lety to kněží dostali z římské Kurie: „Oblekem kněze je talár, sutana“. Pokud biskup dovolí, může kněz nosit občanský oblek s kolárkem. Jenže - jiná je situace v Lounech než v Lidečku, v Africe či v Paříži. Papež František řekl při audienci mladým kněžím: vyjděte ze zákristií, svlečte kleriku, natáhněte rifle a běžte mezi lidi! Nebojte se, že se zašpiníte! Je papež neomylný, a jeho Kurie nejneomylnější?

Vedle z okna kuchyně se ozve kuchař pan Bureš: Bože, Bože, mají to ti katolíci starosti! Není lehčí být adventistou? Ti mluví pořád jen o tom Ježíšovi...

Jan Rybář

BABIČKA VNUKŮM

Bráchové, považují za nutné vám psát pár řádků. Něco se týká vás obou, něco jen jednoho - přeberte si, co se vás netýká a naopak.

Aby se všichni členové rodiny cítili doma dobře:

1. Svoje osobní věci mám uklizené.
2. Jím to, co mamka (nebo jiný člen rodiny) uvaří.
3. Pochválím jídlo, i kdyby to nebylo moje oblíbené.
4. Za jakoukoli prokázanou službu poděkuji.
5. Odcházím-li, sluší se ostatním říci, kam jdu a kdy se vrátím (nebo napíšu na stůl cedulku).

Přispívám k chodu domácnosti aktivně:

1. Pokud pobývám delší dobu doma, nabídnou úklid - dohoda všech - a pravidelně bez připomínání uklízím.
2. Každý den se mamky zetpám, čím jí mohu pomoci.

Mamka vám celý váš život sloužila; už jste dospělí, přišel čas tyto práce převzít: úklid po sobě - např. nádobí ze stolu, žehlení, pomoc s nákupem, úklid kolem domu, sekání trávy, venčení Aličky...

„Tak se ožeň.“

„Ale její rodina měla plotky s kriminálem.“

„Tak se nežeň.“

„Ale dají jí velké věno.“

„Tak se ožeň.“

„Když já, rabbi, nevím.“

„Tak víš co? Nech se pokřtít.“

„A proč, rabbi? Pomůže to?“

„No hlavně budeš chodit otravovat faráře, a ne mě.“

Jak se projevuje pěkný vztah?

1. Požádá-li mamka nebo jiný člen rodiny o pomoc, ochotně a bez komentářů pomohu - třeba s počítačem.

2. Vlídlně vyslechnu druhého a neodbydu ho - to platí pro obě strany, matku i dítě.

3. Svoje momentální nenálady neprojevují nahlas a neotravuju ovzduší.

Není dobré doma ani na pracovišti vykládat, že tam a tam to bylo lepší.

1. Nekritizuju, podívám se nejdřív sám na sebe.

2. Ovládám se a chovám se jako před cizími lidmi a navíc drobnostmi vyjadřuju vztah - např. mamku někdy pohladím, řeknu jí něco milého, tak jako své dívce.

Co už není povinností mamky ve vašem věku, ale pouze její dobra vůle:

1. Půjčovat vám auto s benzínem.

2. Posluhovat vám.

3. Vychovávat vás.

4. Dávat vám peníze na vaše koníčky.

5. Platit vám nad základní rámec - tam si došate všechno, co vám zaplatí táta.

HN

Za rabínem přijde mladý Karpeles a ptá se:

„Rabbi, mám se oženit?“

„A chceš se ženit?“

„No, nechci.“

„Tak se nežeň.“

„Ale tatík má pro mě lákavou partii.“

„Tak se ožeň.“

„Ale nemá dobrou pověst.“

„Tak se nežeň.“

„Ale je moc hezká.“

V celé lidské historii platí zvláštní pravidlo, že lidé mají neustále snahu podceňovat své okolí, podceňovat své štěstí, podceňovat sami sebe. Velkým hříchem lidstva není jenom Adamova pýcha, ale někdy i tato nepochopitelná a hrozná pokora.

Skutečně inteligentní člověk ví, že je zároveň hloupý. Skutečně velký člověk ví, že je zároveň malý. Někteří lidé se však malí necítí nikdy. To jsou právě ti, kteří malí opravdu jsou.

Gilbert Keith Chesterton

NÁŠ ROZHOVOR

SEKÁČI

Tomáš a Lenka Suchomelovi jsou známí fyzioterapeuti z Libchav. Mají čtyři děti, devítiletého Kryštofa, šestiletého Šimona, čtyřletou Magdalenku a teď se jim narodil Benjamín... Děti od mala s tátou kosí trávu.

Kryštofe, od kolika roků sečeš?

Od čtyř a půl roku.

A Šimone ty?

Od pěti.

A ty, Madlenko?

Já zatím jenom hrabu trávu.

Tomáši, jak tě napadlo vzít kluky k sečení?

Jednou, při kosení, jsem se zeptal Kryštofa: „Chceš taky sít?“ Malé děti rádi pracují s dospělými.

Kde ses Tomáši naučil ty sít?

Viděl jsem to u našeho dědy Adamce z Nekoře - pekaře a jeho synů, mých strýců. Děda to ukazoval ještě mému bratrovi, ale se mnou to už nestihl.

Tak vy jste z pekařova rodu, to jsem nevěděl. Kupují Adamcův chleba, je nejlepší.

Pak jsem potkal jedny lidi v Litomyšli, prodávají kosy a kosiště - i malé. Sledoval jsem jejich styl sečení - aby se nenadřeli, naklepávání a broušení, způsob jak seřadit kosiště. Něco jsem odkoukal, a pak to pořádkem zkoušel, až to začalo fungovat. Pak jsem klukům vyrobil malé kosiště. Děti jsou šikovný, baví je to ..., tak spolu sečeme. Na co sekačku? Kosou se dá sít jakkoliv vysoká tráva, je-li polehlá, postavím se k ní z patřičné strany ..., navíc správné sečení je prospěšné pro tělo a pak může být i pěkným prožitkem. Ti známí z Litomyšle říkali: „Musí být spokojená kosa - dobře naklepaná, spokojené kosiště - dobře seřízené a pak je spokojený sekač i tráva.“

Lenko, neměla jsi strach, že se kluci zraní? Viděl jsem dospělé pořízané při broušení kosi.

Neměla, Tomáš na ně dohlédne a kosi brousí Tomáš.

Smutný je, když přesekneme žábu.

T. No, to se stane, nebo i slepýše ...

Jaké práce ještě kluci rádi dělají?

Lenka: Štípání dříví ...

No jo, to je krásná chlupská práce.

Vypravovali jste mi, že se vám osvědčila naše osnova přípravy dětí ke Stolu Páně. Jak jste s ní pracovali?

T. Už dřív se nám osvědčilo se s dětmi připravit na bohoslužbu, aby se děti tolik v kostele nenudily. Letos šel Kryštof poprvé ke Stolu Páně a osnova přípravy dětí nás povzbudila. (Osnova je vyvěšena na farních webových stránkách, pozn. redakce.)

Než šel Kryštof ke svátosti smíření, zkusili jsme si příběh se Zacheem zahrát. Děti se rády zapojují. Nejdříve jsme si o Zacheovi četli z Bible. Pak jsme vstup na naši terasu prohlásili za bránu do Jeruzaléma. Kryštof rád počítá - „Tak ty, Kryštofe, budeš Zacheus.“ Do

„brány“ si dal malý stolek a židličku. Kryštofe, jaký jsi měl peníze?

Kryštof: „Opravdový.“

T. Už si vzpomínám, měl jsi starý opravdový peníze.

Šimon bude Šimon Petr. Šel jako Petr na trh s rybami do Jeruzaléma.

Šel jsem s ním - jako vypravěč. Viděli jsme v bráně Zachea jak si s chutí počítá peníze. To jsem zvědav, Šimone, jak tě natáhne, vybírá daně pro Římany, kteří nás utlačují a ponižují nás a sám si navíc hodně přikrádá pro sebe. Šimone, ptal jsem se: „Kolik po tobě minule Zacheus chtěl peněz?“

Šimon: „Deset denárů.“

T. No to jsem zvědav, jak velkou daň ti napáří dnes.

Šimone, kolik ten vyřídil podruhé chtěl?

Šimon: Třináct denárů.

T. Potom šla Lenka jako vdova, s malou Madlenkou, čekali jsme, jak Zacheus odře jí. Zacheus se ptal, kolik si platila minule.

„Jeden denár“, slyšeli jsme Lenku. Zacheus se hodnou chvíli hrabal i v peněžích a nakonec ... - Madlenko, kolik chtěl Zacheus peněz po mamince?

Madlenka: Desetinu denáru!

T. To jsme koukali ... To jsme nečekali. Už začala Zacheova proměna, asi už na Zachea Ježíš začal působit.

Pak Zacheus vylezl na jablň před terasou ...

A Ježíš ho požádal, jestli může přijít do jejich domu - jestli paní Zacheová nebude proti.

No tak jsme vešli do Zacheova domu na hostinu ...

Bylo to pěkné. A zajímavé, že se náš příběh odehrál trochu jinak než v evangeliu.

Těší mě, jak se dětem věnujete. Mnoho vyučování z Písma můžeme dětem přiblížit, děti jsou schopny ledacos pochopit, když jim pomůžeme.

Připravovat se s dětmi na bohoslužby je dost pracné, ale vyplatí se to. V kostele pak víc poslouchají, o čem je řeč, děti rozumí řeči dospělých víc, než si myslíme, ale máme jim pomáhat. Pak v nich může růst osobní vztah k Bohu. Kluci, ukažte Václavovi naše přípravy. Kluci přinesli šanon s různými obrázky a texty. Podle krásného velblouda vystřiženého z papíru a také jehly s velkým okem, vystřižené z papíru, jsem poznal: „Spíše projde velbloud uchem jehly než bohatý do božího království“. Zkoušel jsem velblouda protáhnout okem jehly od hlavy - i když mi děti říkaly: „Neprojde!“ Zkoušel jsem velblouda protáhnout jehlou od předních nohou - také to nešlo. Ani odzadu neprošel.

Tomáš pokračoval: Pak jsme si chtěli Ježíšovo podobenství na vlastní kůži vyzkoušet. Dětem jsme řekli, že si uděláme výlet do lesa a přespíme tam. Všichni jsme si na batoh s věcmi připevnili karimatku a spacák a dovnitř každý dal něco pro něho cenného. Vedl jsem děti k vyvrácenému velkému smrku. Jeho větve hustě trčely vzhůru. Vybrali jsme si k projití trochu větší mezeru mezi větvemi. Kluci šli napřed, ale - s batohem a karimatkou se do mezery nevešli. Všichni jsme si museli batohy sundat, abychom se vůbec protáhli. Pak jsme si o podobenství krátce povídali.

Vaše děti se s vámi mají dobře, když se jim tak věnujete. Děkuji vám za rozhovor.

/v

JÍT NEUSTÁLE DÁL...

Výtvarník Aleš Lamr (1943) žije přes léto v Petrovičkách u Mladkova. Pohraniční usedlost po Němcích plná původního vybavení, nábytku, soch, obrazů, keramiky, stará kachlová kamna... Každá pavučina na okně je umělecké dílo. Prostorný ateliér plný světla a barev lemuje nápisy jako: „Každý je básníkem“ nebo „Objevovat neobjevitelné“. Takhle si představuju ráj na Zemi...

Narodil jste se v Litovli v rodu kamnářů a keramiků. Jak vás dětství v tomto prostředí ovlivnilo?

Celý život to je ve mně. Otec se strýcem měli velkou kamnářskou a keramickou dílnu. Než to komunisti v r. 1948 zlikvidovali, hráli jsme si v dílně i na velké zahradě, kudy tekla řeka. Pozoroval jsem řemeslníky při práci. Kruhař hněl hlinu, ze které udělal buchtíčky a z nich pak vytvořil vázy, pecař obsluhoval pec. Otec zval regionální výtvarníky, kteří s ním spolupracovali a malovali džbány, vázy, objekty, sošky. My jako děti jsme si mohly samy v dílně modelovat, hrály jsme si s barvami a glazurami. Po válce se kamna přestala dělat, na trhu byly moderní sporáky, takže jsme dělali jen keramické plotýnky na vařiče a pokojová kamna v rámech. Po r. 1948 se otec věnoval už jen výtvarné keramice a z naší obrovské dílny v Litovli se staly Stavebniny. Dědečka to úplně zlomilo. Měl vázané vklady, chtěl svým dětem postavit dům. Byl zoufalý. Takhle komunisti zničili hromady lidí i celých rodin. No a zajímavé předky jsem měl i z mamčininy strany, protože můj dědeček, Alois Nerušil, byl cestovatel. V době krize ve 30. letech přišel s nástupem Bati o práci, a tak se vydal za kamarádem do Jižní Ameriky. Řekl babičce, že přiveze nějaký peníze z práce na bavlníkových plantážích. Jenže on se tam pustil do pralesa chytat motýly a brouky a na bavlníkové plantáže se vykašlal. Dokonce ho tam zajali i Indiáni, protože se jim hrozně líbil - měl modré oči. Pak nám o své cestě děda vyprávěl, měl všude plno knih, obrázků, vycpaných zvířat a kůží. No a já jako děčko jsem to prostředí obou dědečků nasával a žiju z toho celý život.

Jaká byla vaše školní léta?

Na základní škole jsem měl výborného učitele kreslení. Když viděl, že mám talent, nechal mě malovat, co jsem chtěl. V r. 1960 jsem šel na střední umělecko-průmyslovou školu v Brně. Měl jsem úžasného profesora, vídeňského architekta J.A. Šálka. Byl velice vzdělaný a dal nám poctivé základy. Prof. Šálek byl výborný architekt - vyhrál např. druhou cenu na projekt Opery v Sydney. Jako scénograf mně hodně dal. Mě tento obor fascinoval, protože v něm je všechno - malba, sochařina, grafika, architektura. Naučil mě vnímat všechny polohy výtvarna. Měli jsme na škole kovodílny, dřevodílny, papírenské dílny, takže člověk čichnul ke všemu, a taky jsem pak ze všeho tvořil sochy. Děláme grafiky, suché jehly, litografie, suché lepty, akvatinty. Rád kreslím, akvarely, pastely. Kresba je základ, z té se odvíjí další dílo. Kresba je nejdůležitější, protože

na ní si ověřím, zda je nápad nosný a bude možné ho realizovat třeba v malbě.

Po střední škole jsem se chtěl za každou cenu dostat do Prahy - uvažoval jsem o akademii, zajímala mě sochařina, tak jsem chtěl jít i na nějaké řemeslo. Kamarád mě ale zlákal na pantomimu. Mě totiž bavilo i herectví, tanec a zpěv. Vedl mě k tomu strýc, který také hrál pantomimu, a rodiče byli ochotníci. Došla mi to asi šlo, protože jsem vyhrál nějakou cenu. V letech 1964-66 jsem mohl v době vojenské služby pracovat jako výtvarník a pak jsem ještě byl krátce na Barrandově u filmu jako asistent režie. Od r. 1968 jsem ve Svazu českých výtvarných umělců a celý život pracuji jako volný výtvarník. Začal jsem filmovými plakáty, to byl odrazový můstek, dostal jsem nějaké stipendium. No a vše se postupně odvíjelo, přibývalo a košatilo - od první výtvarnosti až doteď.

Jste velmi pracovitý a máte široký záběr od grafiky, přes malbu až po keramiku. Bořek Šípek jednou řekl, že práce ho strašně baví, a vlastně neustále přemýšlí o tom, co udělat a jak to udělat. Máte to podobně?

Ano. Ten můj výtvarný vývoj je dost překotný. Nedělám pořád stejně. Obraz, který dokončím, vždy inspiruje ten další. Je to takový řetězec, Boží režie. Aniž si to člověk uvědomuje, je za tím Hospodin. On stvořil barvy, přírodu... Těším z toho, že Bůh mně dal dar to vnímat a vyjádřit, a mám také na paměti, že tento dar musím zúročit. Samozřejmě, že nemám takovou invenci jako On, ale chci i přesto lidem dát potěšení a radost. Mé dílo není pesimistické, i když takové období jsem kdysi také měl...

Je za vámi velké dílo, které se neustále vyvíjí, cestoval jste, nespočetněkrát vystavoval doma i v zahraničí. Jste spokojený?

Jsem svým způsobem spokojený člověk, protože má práce je můj koníček, takže se uspokojuju tím, co dělám. Nemusím do práce, jsem sám sobě vším. Nejsem ale spokojen permanentně. Také mám období, kdy tápu, ale to patří k profesi. Všechno není hladké a neplyne, jak by si člověk představoval.

Myslíte, že když má člověk nějaké obdarování, je něčím vyvážen? Nedostává se vám něčeho?

To nemůžu říct. To, co dělám, mě uspokojuje. Ano, chtěl jsem být hercem, to mi uniklo. Ale člověk se nemůže rozdvíjet. Musel jsem se k něčemu rozhodnout a ostatní odhodit. Herectví by mě bavilo, ale neželím toho...

Tvoříte zhruba padesát let. Změnilo se za ty roky vnímání estetiky?

Jistě. V 50. letech se dělalo jinak než dnes. Vše se posouvá. Dnes převládá konceptuální minimalistické umění. Stačí dát doprostřed galerie hromadu písku a je to. Já to chápu a akceptuju, ale vůbec mě to nezajímá. A navíc už to trvá dlouho, ti lidé opakují sami sebe donekonečna. Já jsem narativní, musím vyprávět, nechci být nudný. Dnes dělám to, a příští rok budu dělat úplně jinak. Nemůžu setrvalovat na místě. Nechápu výtvarníky, kteří celý život malují to samý. Vezměte si dva regionální malíře: Vojtěch Sedláček celý život maloval senoseče. Naproti tomu Jan Trampota měl vývoj od kubistického malíře až po krajináře, který portrétoval stromy. To byl fenomenální malíř Orlických hor, který pochopil zdejší krajinu a dokonale ji vystihl. To je důležitý - jít neustále dál.

Nakolik pro vás bylo důležité být součástí nějaké komunity?

Často jsem byl v nějaké skupině a společně jsme vystavovali. Několik výstav jsme realizovali ve složení Sopko, Načeradský, Němec

DESET DŮVODŮ, PROČ VIDĚT FILM UČITELKA

a já, pak jsem byl členem jiné, početnější skupiny, několik výstav jsme dělali také společně se syny - jeden je šperkař, druhý grafik. Ale nikdy jsem nebyl stádní typ. Když mě něco nekonvenovalo, prostě jsem odmítl. I mé dílo bývá v galeriích stranou, aby nepřekrylo ostatní díla, protože je ostře barevné...

Jak jste dospěl k víře v Boha a jak to ovlivnilo vaše dílo?

UVĚŘIL JSEM V R. 1985, MOJE ŽENA O NĚCO DŘÍV. Byl jsem zrovna v cizině, a když jsem se vrátil, měl jsem doma novou ženu. Ona úplně zářila! Po třinácti letech manželství jsem měl novou ženu. Oba jsme četli Bibli a hledali. Takové semínko v nás klíčilo už dlouho. Manželka pracovala jeden čas jako restaurátorka gobelinů a do dílen za nimi chodila paní, která jim vysvětlovala témata, znázorněná na kobercích - Samson a Dalila, vjezd do Jeruzaléma atd. Nás to samozřejmě zajímalo. Jezdili jsme po zámcích, kde byly expozice gobelinů, projížděli Kralicemi, kde se zrodila Bible... Všechno to byly takové doteky Božích věcí, které vyústily v r. 1985 v mé obrácení a zásluhu na tom měli Jehovisté, protestanté i katolíci... Najednou mě zajímaly hlubší otázky. Byl jsem inspirován Bibli a v mých dílech se objevovala témata jako hvězdy, Jákobova studna, odvalený kámen, Jákobův žebřík atd. Dodnes tvořím pro slávu Boží...

Vaše manželka Blanka byla také výtvarnice?

ANO, VYSTUDOVALA STŘEDNÍ VÝTVARNOU ŠKOLU v Praze, obor hračky. Zajímal ji ale spíš textil. Restaurovala koberce. Ale byla to náročná práce, mizerně placená, takže jsme se domluvili, že zůstane doma s dětmi, a já živil rodinu. Blanka byla nesmírně pracovitá a tvořivá... Vždycky večer přišla za mnou nahoru do ateliéru, sedli jsme si a ona vymýšlela názvy tomu, co jsem namaloval. Bylo to krásný a chybí mi to. Loni zemřela. Chybí mi ve všem... Byl s ní nádherný život. V r. 1969 jsem byl ve Švédsku u sestry a měl jsem příležitost emigrovat, ale kvůli Blance jsem to neudělal. Takovou ženu bych jinde nenašel. Byla úžasná...

Co je podle vás důležité pro to, aby člověk prožil plný život a dobrý vztah?

PRO MĚ BYLO ZÁSADNÍ, ŽE JSEM UVĚŘIL. Najednou jsem si uvědomil, že Hospodin mě učinil, dal mi své dary a dal mi smysl života. Mohu se o něj opřít, požádat ho, poprosit, podá mi pomocnou ruku. Naše manželství bylo trojpramenný provázek. (Srv. Kazatel 4:12, pozn. redakce) Nebýt Hospodina, naše manželství by se bývalo mohlo klidně rozpadnout. Každý upadne do stereotypu, to je normální. Ta inovace vírou ale naše manželství zachránila. **Vrátíme-li se k tvůrčímu procesu, který je podobný ve všech oborech: nějaký dirigent mluvil o koncertu jako o zázraku. Nedá se to zažít při zkouškách, ale někdy se to podaří na koncertě: něco se stane, cítíte souznění, vědomí mimořádného okamžiku,**

Je to dobrý film.

JSOU-LI PRO NÁS Padesátá léta 20. století pouze téměř historickou dobou mládí našich rodičů či dokonce prarodičů, neškodí podívat se na příběh, který mapuje „jak chutná moc!“ Neškodí podívat se, v čem že to žili.

JSOU-LI 50. léta 20. století pro nás vzpomínkou na vlastní mládí, zase neškodí připomenout si, v čem jsme žili. Film to popisuje dokonale. (Paměť je ošidná, ráda barví na růžovo a připomíná to příjemné a milé.) Kéž by film pomohl uvědomit si, co nám z té doby přešlo do krve a do charakteru! Že nepřešlo? Tak zpytujeme: jak to máme se statečností, s hrđostí, se strachem o dobré bydlo, se závistí, s pochlebováním...

Je to film o moci. Držet v rukou moc - a to na jakékoli úrovni (táta, řidič, sociální pracovnice, poslanec, soudce, ministr...) znamená především uvážlivou odpovědnost. Absentuje-li odpovědnost, stane se moc nástrojem manipulace. A ovládnání - bezmocní - jsou mocí korumpováni. Ta autoritativní moc má toto pravidlo: buď se přizpůsobíš, poslechněš, vyhovíš, nebo v opačném případě budeš mít problémy.

Je to film o statečnosti odzbrojené křiklounem. Je to film o slušných lidech, kterým strach z bezohledné a vypočítavé moci nedovolí veřejně se přidat na správnou stranu. Potají to udělají.

Je to film o trestuhodné klukovině, která ovšem jako jedině možná může v těch 50. letech 20. století rozetnout neřešitelný společenský a politický problém.

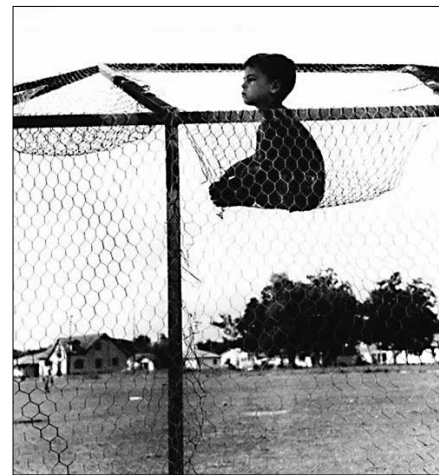
Je to film o nás. Tak dlouho jsme přežívali v autoritářských režimech, tak dlouho hledali způsob, jak přežít, až se nám ledakterá praktika pro přežití stala součástí charakteru.

Je to film o moci a zlu, které nelze vymýtit, zprovodit ze světa. Máme-li si z něj vzít poučení, pak tedy být ostražití, rozpoznat zlo z moci pramenící, bránit mu, stavět se mu do cesty, spojit se proti němu a nenechat se ukřičet.

Je o nás. Nutí o nás přemýšlet. Proto je to dobrý film. *Eva Novotná*

zázrak. Zažil jste někdy něco takového?

POŘÁD. Tvorba každého obrazu jsou pro mě vzácné chvíle. To jen dělám a dělám a až nakonec od něj odstoupím a řeknu „ANO!“ Teď dělám technologii několika vrstev barev, které deformuji a vytvořím film **na ploše** třeba 2x3 m. Když to pak sloupnu, až se mně zastaví srdce. Jistěže to svým způsobem ovlivňuju, ale to spojení barev a struktur je pokaždé jiné. Fascinuje mě to a vždycky poskakuju radostí. Není to každý den, ale je to. Pořád prožívám zázraky... */M*

K přípravě na bohoslužby o nedělích a svátcích

neděle 11.9. 24. v mezidobí
7.15 h. Letohrad Ex 32,7-14 Ž 51
8.45 h. Lukavice 1 Tim 1,12-17
10.15 h. Orlice Lk 15,1-32

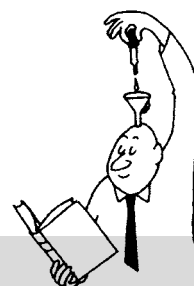
neděle 18.9. 25. v mezidobí
sbírka na církevní školství
18 h. Letohrad Am 8,4-7 Ž 113
1 Tim 16,1-13
Lk 16,1-13

sobota 24.9. 19 h. Mistrovice
neděle 25.9. 26. v mezidobí
7.15 h. Letohrad Am 6,1a.4-7 Ž 146
8.45 h. Lukavice 1 Tim 6,11-16
10.15 h. Orlice Lk 16,19-31

středa 28.9. Slavnost sv. Václava
hlavního patrona českého národa
11 h. Letohrad
po bohoslužbě program na zámecké terase

sobota 1.10. 18 h. Lukavice
neděle 2.10. 27. v mezidobí
posvěcení v Mistrovicích a Červeně
7.15 h. Letohrad Hab 1,2-3; 2,2-4
8.45 h. Mistrovice Ž 95 2 Tim 1,6-14
10.15 h. Orlice Lk 17,5-10

sobota 8.10. 18 h. Lukavice
neděle 9.10. 28. v mezidobí
posvěcení v Lukavici
7.15 h. Letohrad 2 Král 5,14-17 Ž 98
8.45 h. Lukavice 2 Tim 2,8-13
10.15 h. Orlice Lk 17,11-19

Okénko do farnosti - Vydavatel Farnost sv. Václava v Letohradě

Adresa redakce: Václavské náměstí 57, 561 51 Letohrad, tel. 465 620 357 • Redakce: Václav Vacek, Iva Marková, jazyková úprava Jana Kalousková • digitální podobu naleznete na www.letohrad.farnost.cz • uzávěrka je 20. každého měsíce
Rejstříkové č. MK ČR E 12797 • Sazba: JPG, Tisk: Grantis s.r.o. tel. 465 525 741